

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 17 november 1998

Mål T-131/97

Carmen Gómez de Enterría y Sanchez
mot
Europaparlamentet

”Tjänstemän – Pensionering – Artikel 50 i tjänsteföreskrifterna”

Fullständig text på franska II - 1855

Saken: Talan om ogiltigförklaring av det beslut som Europaparlamentet hade fattat vid sitt möte den 15 och 16 juli 1996 med stöd av artikel 50 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna om pensionering av sökanden och om avslag på hennes ansökningar om två andra tjänster i samma lönegrad.

Utgång: Avvisning i viss del. Ogillande i övriga delar.

Resumé av domen

Sökanden, tidigare generaldirektör vid Europaparlamentet, pensionerades med stöd av artikel 50 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna (tjänsteföreskrifterna) med verkan den 31 mars 1995. Genom dom av den 14 maj 1996 i mål T-82/95, Gómez de Enterría y Sanchez mot parlamentet (REGP 1996, s. II-599) ogiltigförklarade förstainstansrätten beslutet om pensionering med motiveringen att sökanden inte hade beretts tillfälle att ändamålsenligt försvara sina intressen.

Efter domen beslutade parlamentets presidium, i egenskap av tillsättningsmyndighet, att återuppta förfarandet på ett sådant sätt att sökanden gavs tillfälle att ändamålsenligt försvara sina intressen. Den 25 juni 1996 samtalade sökanden med parlamentets generalsekreterare om skälen för presidiets avsikt att pensionera sökanden och om undersökningen av möjligheterna att ge henne en annan tjänst som motsvarade hennes lönegrad.

Presidiet prövade vid sitt möte den 15 och 16 juli 1996 frågan huruvida artikel 50 i tjänsteföreskrifterna kunde tillämpas på sökanden. Presidiet beslutade att bekräfta sitt tidigare beslut och att inte bifalla sökandens ansökan om en ledig tjänst som särskild rådgivare (lönegrad A 1). Sökanden underrättades om detta beslut genom skrivelse från parlamentets ordförande den 9 oktober 1996.

Prövning i sak

Den första grunden: överträdelse av artikel 176 första stycket i fördraget

Förstainstansrätten erinrade om att det i artikel 176 i fördraget fastställs en fördelning av behörighet mellan den rättsliga instansen och den administrativa myndigheten, enligt vilken det ankommer på den institution vars rättsakt har förklarats ogiltig att avgöra vilka åtgärder som är nödvändiga för att följa domen om nämnda ogiltigförklaring. För att följa domen till fullo måste institutionen respektera inte endast domslutet utan också domskälen, vilka har lett till och utgör den nödvändiga grunden för domslutet. Även om en tjänstemans återinsättande i tjänsten a priori inte kan uteslutas på grund av det antal åtgärder som har till syfte att till fullo följa en dom genom vilken ett beslut om pensionering förklaras ogiltigt, är en sådan åtgärd överdriven om ogiltigförklaringen av nämnda beslut utgör en sanktion för att tjänstemannens rätt att försvara sina intressen har åsidosatts och om ett nytt beslut har fattats, i enlighet med domen om ogiltigförklaring, i ett förfarande som har inletts för att rätta till nämnda åsidosättande. Den lösning som består i att retroaktivt reglera den administrativa och budgetära situationen för sökanden gör det möjligt att tillgodose såväl sökandens som tjänstens intressen och överensstämmer med kraven om god förvaltningssed (punkt 38).

Hänvisning till förstainstansrätten den 8 oktober 1992, T-84/91, Meskens mot parlamentet, REG 1992, s. II-2335, punkt 73; förstainstansrätten den 2 februari 1995, T-106/92, Frederiksen mot parlamentet, REGP 1995, s. II-99, punkt 31

Förstainstansrätten fann att det ifrågasatta beslutet inte kunde anses som rättsstridigt endast av det skälet att det däri uttryckligen hänvisades till det ogiltigförklarade beslutet. Det ifrågasatta beslutet utgjorde nämligen inte endast ett återgivande av det tidigare beslutet om pensionering, eftersom såväl beslutens innehåll som de förfaranden som ledde till de båda besluten var olika.

Förstainstansrätten drog av detta slutsatsen att talan inte kunde vinna bifall på den första grunden (punkt 40).

Den andra grunden: åsidosättande av rätten till försvar

Förstainstansrätten konstaterade att det var ostridigt mellan parterna att presidiet ledamöter vid mötet den 15 och 16 juli 1996 hade tagit del av sökandens skrivelse av den 4 juli 1996. Under dessa omständigheter ankom det på sökanden att bevisa att presidiet inte hade beaktat hennes yttrande av den 4 juli 1996. I detta fall hade sökanden emellertid inte lagt fram någon som helst bevisning om att presidiet ledamöter inte kände till innehållet i eller räckvidden av hennes yttrande och att hennes rätt till försvar följaktligen hade åsidosatts (punkterna 43 och 44).

Förstainstansrätten drog av detta slutsatsen att talan inte kunde vinna bifall på den andra grunden (punkt 45).

Den tredje grunden: bristfällig motivering

Förstainstansrätten fann att syftet med att pensionera sökanden med lätthet kunde fastställas på grundval det ifrågasatta beslutets motivering.

Förstainstansrätten drog av detta slutsatsen att det ifrågasatta beslutet var tillräckligt motiverat och att talan inte kunde vinna bifall på den tredje grunden (punkt 51).

Den fjärde grunden: åsidosättande av tjänstens intresse

Förstainstansrätten erinrade om att tillsättningsmyndigheten förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i fråga om sådan pensionering i tjänstens intresse som föreskrivs för tjänstemän med placering i lönegrad A 1 eller A 2. Eftersom det i tjänsteföreskrifterna inte görs någon begränsning av de skäl som kan motivera en pensionering med stöd av artikel 50, kan dessa skäl grundas på såväl tjänstens objektiva krav som bedömningen av hur tjänstemännens personliga egenskaper förhåller sig till dessa krav. Det stora utrymmet för skönsmässig bedömning förutsätter samtidigt stora beslutsbefogenheter och en noggrann prövning av uppgifterna i fråga, varvid den senare faktorn är en nödvändig garanti för att nämnda befogenheter skall kunna användas med full sakkännedom. Denna prövning medför dessutom att den tjänsteman beträffande vilken pensionering övervägs kan få tillfälle att försvara sina intressen. Det förhåller sig på samma sätt i det fall där man överväger att fatta ett beslut om att inte återanställa tjänstemannen på en annan tjänst i dennes lönegrad, i den mening som avses i artikel 50 tredje stycket i tjänsteföreskrifterna.

Hänvisning till domstolen den 6 maj 1969, 17/68, Reinarz mot kommissionen, REG 1969, s. 61, punkterna 15 och 16; domstolen den 30 juni 1971, 19/70, Almini mot kommissionen, REG 1971, s. 623; domstolen den 11 maj 1978, 34/77, Oslizlok mot kommissionen, REG 1978, s. 1099, punkt 30; domstolen den 28 september 1983, 131/82, Angelini mot kommissionen, REG 1983, s. 2801, punkt 11; domstolen den 28 september 1983, 148/82, Renaud mot kommissionen, REG 1983, s. 2823, punkt 10

Förstainstansrätten fann i detta fall att parlamentet faktiskt hade gjort en noggrann prövning av de olika intressena i fråga (punkterna 56 och 57).

Den femte grunden: maktmissbruk

Av prövningen av den fjärde grunden framgick att sökanden inte hade visat att det ifrågasatta beslutet hade fattats utan hänsyn till tjänstens intresse. Förstainstansrätten erinrade om att det av fast rättspraxis emellertid följer att det inte kan vara fråga om

maktmissbruk, om ett beslut inte har fastställts vara stridande mot tjänstens intresse (punkt 62).

Hänvisning till förstainstansrätten den 10 juli 1992, T-59/91 och T-79/91, Eppe mot kommissionen, REG 1992, s. II-2061, punkt 57

Den sjätte grunden: underlåtenhet att vidta åtgärder i rimlig tid

Förstainstansrätten fann det vara av vikt att erinra om att även om det ifrågasatta beslutet meddelades med en beklaglig försening, kan en försening med att låta den berörde få ta del av ett individuellt beslut inte medföra att detsamma skall ogiltigförklaras, eftersom delgivningen sker efter det att beslutet har fattats och följaktligen inte har någon inverkan på beslutets innehåll. Förseningen med att delge det ifrågasatta beslutet innebar under alla omständigheter ingen kränkning av sökandens rättigheter, vilken rättsenligt kunde anföras klagomål och därefter väcka denna talan om ogiltigförklaring.

Hänvisning till domstolen den 29 oktober 1981, 125/80, Arning mot kommissionen, REG 1981, s.2539, punkt 9; domstolen den 30 maj 1984, 111/83, Picciolo mot parlamentet, REG 1984, s. 2323, punkt 25

Förstainstansrätten förklarade att det av det ovan anförda följde att det omtvistade beslutet inte var rättsstridigt på grund av parlamentets försening med att delge sökanden beslutet och att talan följaktligen inte kunde vinna bifall på den sjätte grunden (punkt 70).

Förstainstansrätten drog av detta slutsatsen att talan skulle ogillas i sin helhet (punkt 71).

Domslut:

Talan avvisas i den del den avser ogiltigförklaring av den del av det beslut som Europaparlamentet har fattat vid sitt möte den 15 och 16 juli 1996 i vilken det bekräftas att sökandens ansökan om tjänsten som generaldirektör för generaldirektorat 1 (Sessionstjänsten) vid parlamentet inte har bifallits.

Talan ogillas i övriga delar.